

Kitab Daniel – Nomer Sewidak

Pandonganipun Daniel lan Rahasiaing Kraton Kawolu: Wahyu Bab Jaman Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-01-24

Ing bab pitulas lan wolulas saka Wahyu, sawijining malaékat maringi wahyu marang Yohanes ngenani ukuman atas kapapaan. Ing panjlentrehan bab ukumané kang pungkasan, karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci dipratelakaké.

Lan iki pangerten kang nduwèni kawicaksanan. Pitu sirah iku pitu gunung, kang dienggoni lungguhe wong wadon mau. Lan ana pitu raja: lima wis tiba, siji ana, lan sijiné durung teka; lan manawa panjenengané teka, dhèwèké kudu tetep sawatara mangsa cendhak. Lan kéwan galak kang biyèn ana, lan saiki ora ana, iya iku dhèwèké kang kaping wolu, lan asalé saka pitu mau, lan tindak marang karusakan. Wahyu 17:9–11.

Yokanan kanthi kasukman wus digawa menyang taun 1798, ing kono dheweke kaparingan piwulang manawa pitung sirah ing kéwan galak kang nggawa wong wadon papal iku yaiku pitung raja. Raja iku sawijining karajan, lan karajan uga minangka sirah ing wangsit Kitab Suci. Ing taun 1798, lima karajan wus rubuh lan siji nalika iku lagi mrentah. Karajan kapitu isih ana ing mangsa ngarep, lan karajan iku dilambangaké déning sapuluh raja. Banjur Yokanan diparengaké weruh manawa karajan kawolu iku yaiku kéwan galak papal, kang asalé saka pitung mau. Kapapalan iku karajan kaping lima, lan iku wus nampa tatu kang matèni, saéngga nalika tatu kang matèni iku waras, banjur iku dadi sirah kawolu kang asalé saka pitung mau.

Ing Daniel loro, papat karajan kang kapisan yaiku Babil, Medo-Pèrsia, Yunani, lan Roma. Papat karajan kang harfiah iku uga nglambangaké papat karajan rohani, lan bebarengan padha nandhakaké wolung ratu, utawa sirah-sirah, ing Wahyu pitulas, amarga Gusti Yesus tansah nggambaraké pungkasaning sawijining prakara lumantar wiwitaning prakara iku. Daniel pasal loro iku minangka sebutan kang kapisan bab karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci, lan Wahyu pitulas iku kang pungkasan, mulané loro-loroné kudu sarujuk, amarga Allah ora tau owah.

Karajan kaping lima sing wis rubuh ing taun 1798 iku yaiku Babil rohani, kapapan. Karajan kaping nem sing ngasta panguwasa ing taun 1798 iku yaiku karajan sungu loro sing wis katitipaké lumantar pralambang karajan sungu loro saka wong Média lan Persia. Karajan kaping pitu, sing dumadi saka sapuluh ratu, kang ing taun 1798 durung teka, iku yaiku pamaréntahan siji donya, sing wis katitipaké lumantar pralambang Yunani, pamaréntahan siji donya saka Aleksander Agung. Endhas kaping wolu, sing asalé saka antarané pitu mau, yaiku karajan kaping lima sing nandhang tatu pati, nanging urip manèh nalika tatu pati iku wis waras.

Pengadilan tumrap si sundel gedhé kadadéan ing “jam” krisis hukum Minggu, yaiku sawijining wewengkon wektu kang diwiwiti déning hukum Minggu ing Amérika Sarékat lan lumaku terus sajroning sajarah nganti mangsa sih-rahmat tumrap manungsa katutup. Ing “jam” iku, kang ana ing Daniel diarani “ing dina-dinané para raja iki”, Allah bakal ngadegaké Kratoné. Ing “jam” iku udan pungkasan lagi kawutahaké.

“Udan pungkasan lagi bakal tumiba marang wong-wong kang resik—ing wektu iku kabeh bakal nampani iku kaya biyèn.

“Nalika para malaékat papat mau ngeculaké, Kristus bakal ngedegaké karajané. Ora ana siji waé kang nampani udan pungkasan kajaba wong-wong kang nindakaké sakèhé sing bisa ditindakaké.” Spalding and Magan, 3.

Panyurahaning udan pungkasan iku lumaku saya maju, awit iku cocog karo pangadilan, lan pangadilan iku lumaku saya maju. Kaum Millerit mangertos bilih piyambakipun gesang wonten ing sikilipun patung ing Daniel pasal kalih. Piyambakipun pitados bilih Roma punika kratoning bumi ingkang pungkasan, lan piyambakipun leres, nanging winates ing pangertosanipun.

“Ing jamané para ratu iki,” temenan dumadi ana ing sajarah karajan Roma, nanging iku dudu sajarah Roma kafir utawa Roma kapausan, iku sajarah Roma modhèren. Para Millerit nerapaké Roma kafir lan Roma kapausan minangka siji karajan, lan kanthi mangkono padha nggunakaké sawijining pethikan saka kitab Yehezkiel ngenani ratu pungkasaning Yehuda (Zedekia), kanggo nyangga pangertené.

Lan sira, pangéran Israèl kang nistha lan duraka, kang dinané wus teka, nalika pialané pialang wus tumeka ing wekasané, mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Copota serbaning kaluhuran, lan jungkira makutha iku; iki ora bakal tetep kaya biyèn: unggulna wong kang asor, lan asorna wong kang luhur. Aku bakal mbalèkaké, mbalèkaké, mbalèkaké iku; lan iku ora bakal ana manèh, nganti rawuh Panjenengané kang nduwèni haké; lan Aku bakal maringaké iku marang Panjenengané. Yehezkiel 21:25–27.

Wiwit saka Zedekia bakal ana telung karajan sing bakal “dibalèkaké,” sing bakal nuntun marang Sang Kristus, kang “duwèké hak,” kanggo mrentah. Babilon, Medo-Persia, lan Yunani kabèh bakal digulingaké nganti tekan karajan Roma, lan sajrone sajarah karajan kaping papat iku, Sang Kristus bakal rawuh lan ngedegaké sawijining karajan. Panjenengané nindakaké prakara iku kanthi temenan.

“Sing paling pinunjul ing antarane wong-wong sing kanthi cepet nggiring bangsa mau menyang karusakan yaiku Zedekia, rajané. Kanthi sakabehe nilar piwulang Pangéran kaya sing kaparingaké lumantar para nabi, lali marang utang panuwun sing kudu dibalesé marang Nebukadnezar, nglanggar sumpah kasetyan kang suci sing wis diucapaké atas asmane Pangéran Allahé Israèl, rajané Yehuda mbrontak marang para nabi, marang sing wis maringi kabecikan marang dhèwèké, lan marang Allahé. Amarga gumunggung ing kawicaksanané dhéwé, dhèwèké ngupaya pitulungan marang mungsuh kuna tumrap kamakmurané Israèl, “kanthi ngutus para utusané menyang Mesir, supaya

wong-wong mau maringi dhèwèké jaran lan rakyat akèh.”

“‘Apa dhèwèké bakal oleh karaharjan?’ mangkono Gusti takon ngenani wong sing kanthi nistha mangkono wis ngiyanati saben kapitadosan suci; ‘apa dhèwèké bakal uwal, sing nindakaké prekara-prekara mangkono? utawa apa dhèwèké bakal nglanggar prejanjian, lan kapitulungan? Demi Ingsun, mangkono pangandikané Pangeran Yehuwah, satemené ana ing panggonan panggonané ratu sing wis ngangkat dhèwèké dadi ratu, kang sumpahé dipoyoki, lan prejanjiané dilanggar, iya karo dhèwèké ana ing tengahing Babil dhèwèké bakal mati. Uga Sang Pringon ora bakal mbiyantu dhèwèké ana ing perang nganggo wadya-bala kang rosa lan kumpulan kang akèh: ... awit dhèwèké ngremhaké sumpah kanthi nglanggar prejanjian, nalika lah dhèwèké wis mènèhi tangané, lan wis nindakaké kabèh prekara iki, dhèwèké ora bakal uwal.’ Yehekiel 17:15–18.”

“Tumrap ‘pangeran duraka kang najis’ wus tekan dinane pangetungan pungkasan. ‘Busakna serbaning karaton iku,’ mangkono dhawuhe Pangeran, ‘lan culanen makutha iku.’ Ora nganti Kristus piyambak ngedegake Kratonipun, Yehuda ora bakal diparengake maneh nduwèni ratu. ‘Aku bakal mbalikke, mbalikke, mbalikke iku,’ mangkono dhawuh ilahi ngenani dhamparing brayat Dawud; ‘lan iku ora bakal ana maneh, nganti Panjenengane rawuh kang sajatine nduwèni hak marang iku; lan Aku bakal maringake iku marang Panjenengane.’ Yehezkiel 21:25–27.” Prophets and Kings, 450, 451.

Miller pun leres, nanging pangertosanipun winates, awit karajan ingkang dipunadegaken déning Kristus nalika Panjenenganipun lumampah wonten ing antaraning manungsa, sanès karajan bumi ingkang pungkasan. Isih badhé wonten sekawan ratu sasampunipun karajan Roma kapir. Nanging Kristus pancèn ngedegaken karajaning “sih-rahmat” wonten ing salib, nanging karajan punika boten dipunadegaken ing jamanipun sedasa ratu ing Wahyu pitulas, ugi boten dipunadegaken nalika wekdalipun udan pungkasan. Karajan ingkang dipunadegaken déning Kristus ing dinten-dinten pungkasan, inggih punika karajaning “kamulyan”-Nipun. Sister White ngandharaken kanthi langsung bab kalih karajan punika.

Para Millerite mangertos bilih Kristus ngedegaken satunggaling karajan sajroning sajarah karajan kaping sekawan, lan pangertosipun punika leres, nanging winates. Ing sajarah karajan kaping sekawan, Kristus ngedegaken karajan “sih-rahmat,” lan ing sajarah karajan kaping wolu, Panjenenganipun ngedegaken karajan “kamulyan”-Nya. Ing sajarah nalika Panjenenganipun ngedegaken karajan “sih-rahmat,” Roh Suci kawutahaken ing dinten Pentakosta. Pentakosta dados pralambang tumrap kawutahanipun udan pungkasan, ing sajarah nalika Panjenenganipun ngedegaken karajan “kamulyan”-Nya.

Pesen Pentakosta iku pesen bab wunguné Kristus sacara harfiah. Pesen udan pungkasan, paling ora sapérangané, yaiku pesen bab wungun simbolis kang diwakili déning tédhak-tédhakan profètis manawa kang kaping wolu saka pitu, kang kaleksanan ana ing kéwan mau, lan uga rong sungu saka kéwan bumi. Kratonan kang kaping papat lan kang kaping wolu iku papané Kristus netepaké Kratoné.

“Pangumuman kang wis katindakaké déning para murid ing asmaning Pangéran kuwi, ing saben rinci, bener temenan, lan kadadéan-kadadéan kang dituding déning

pangumuman mau sajatiné nalika kuwi lagi kelakon. ‘Wektuné wus kaleksanan, kratoning Allah wus cedhak,’ mangkono pesené. Nalika ‘wektu’ mau entèk—yaiku swidak sanga minggu ing Daniel 9, kang kudu nganti tumeka marang Sang Mesias, ‘Sang Kang Kabebungah’—Kristus wus nampani jebadaning Roh sawisé baptisané déning Yohanes ana ing Yordan. Lan ‘kratoning Allah’ kang padha diumumaké wis cedhak mau, katetepaké lumantar seda-Né Kristus. Kraton iki dudu, kaya kang wis diwulangaké supaya padha pracaya, sawijining karajan kadonyan. Uga dudu karajan mangsa ngarep kang langgeng lan ora kena pati, kang bakal ditegakké nalika ‘kraton lan panguwasa, sarta kaluhuraning karaton ing sangisoring saindenging langit, bakal kaparingaké marang umaté para suci kagungané Kang Mahaluhur;’ yaiku karajan langgeng, ing ngendi ‘kabèh panguwasa bakal ngabdi lan mituhu marang Panjenengané.’ Daniel 7:27. Kaya kang dienggo ing Kitab Suci, ungkapan ‘kratoning Allah’ dipigunakaké kanggo nandhani loro-loroné: kratoning sih-rahmat lan kratoning kamulyan. Kratoning sih-rahmat dipratélakaké déning Paulus ing Serat marang wong Ibrani. Sawisé nuding marang Kristus, Sang juru pambélani kang kebak welas asih, kang ‘kasengkuyung déning rasa marang kaapesan kita,’ rasul mau ngandika: ‘Mulané ayo padha sowan kanthi kendel marang dhampar sih-rahmat, supaya kita oleh kawelasan, lan nemu sih-rahmat.’ Ibrani 4:15, 16. Dhampar sih-rahmat nglambangaké kratoning sih-rahmat; awit anané dhampar iku nduduhaké anané sawijining karajan. Ing akèh pasemoné, Kristus migunakaké ungkapan ‘kratoning swarga’ kanggo nandhani pakaryaning sih-rahmat ilahi tumraping ati manungsa.”

“Mangkono ta dhamparing kamulyan iku nggambarake kratoning kamulyan; lan kraton iki kasebut ing pangandikané Sang Juru Slamet: ‘Manawa Putraning Manungsa rawuh ing kamulyané, lan sakehing malaékat suci nunggil karo Panjenengané, nalika iku Panjenengané bakal lenggah ing dhamparing kamulyané; lan ana ing ngarsané bakal padha diklumpukaké kabèh bangsa.’ Matius 25:31, 32. Kraton iki isih bakal kalakon ing tembé. Iku ora bakal diadegaké nganti rawuhé Kristus kaping pindho.”

“Karajaning sih-rahmat katetepaké sanalika sawisé manungsa tiba ing dosa, nalika sawijining rancangan katata kanggo panebusaning bangsa kang kebak kaluputan. Karajan iku banjur wus ana ing ancas lan lumantar janji Allah; lan lumantar pracaya, manungsa bisa dadi para kawulane. Nanging karajan iku durung sajatiné katetepaké nganti tekan sedané Kristus. Malah sawisé lumebet ing misi-Né ing bumi, Sang Juru Slamet, kang kesel déning kakukuhan lan ora matur nuwuné manungsa, bisa waé mundur saka kurbaning Kalvari. Ing Getsemani tuwunging kasangsaran gumeter ana ing asta-Né. Ing wektu iku uga Panjenengané bisa ngusap kringet getih saka bathuk-Né lan ninggalaké bangsa kang kebak kaluputan supaya tiwas ing pialané. Saupama Panjenengané nindakaké mangkono, mesthi ora ana panebusan tumrap manungsa kang wus tiba. Nanging nalika Sang Juru Slamet masrahaké nyawa-Né, lan kanthi ambegan pungkasané nguwuh, ‘Sampun kalampahan,’ nalika iku kasampurnaning rancangan panebusan wis kasantosakaké. Janji kawilujengan kang kaparingaké marang pasangan kang nindak dosa ana ing Eden banjur katetepaké. Karajaning sih-rahmat, kang sadurungé wus ana lumantar janji Allah, banjur katetepaké.”

“Mangkono patiné Kristus—prastawa iku piyambak kang para murid wis dipandeng minangka karusakan pungkasan tumrap pangarep-arepé—satemené dadi bab kang ndadèkaké pangarep-arep iku tetep mesthi ing salawas-lawasé. Sanadyan prastawa iku ndhatengaké kuciwaning ati kang nglarani banget tumrap wong-wong mau, iku minangka pucaking bukti yèn kapitadosané padha bener. Prastawa kang wus ngebaki wong-wong mau kanthi kasusahan lan pepesé pangarep-arep iku, satemené dadi prastawa kang mbukak lawanging pangarep-arep tumrap saben anaké Adam, lan ing kono kauripané ing mangsa ngarep lan kabagyan langgengé sakabèhé para wong setya kagungané Allah ing sadawaning jaman kapusataké.”

“Pangajab-pangajab sih-kadarman kang tanpa wates wus tekan marang kacawisane kasampurnan, malah lumantar kuciwane para murid. Sanadyan atine wus katundhung dening sih-rahmat ilahi lan kasektèn pangandikane Panjenengané, kang ‘ngandika kaya durung tau ana wong ngandika mangkono,’ nanging isih kaselipan ana ing emas murni katresnané marang Gusti Yésus, campuran logam asor arupa gumunggung kadonyan lan pepénginan kang mentingaké awaké dhéwé. Malah ana ing kamar Paskah, ing wektu kang khidmat mau nalika Sang Guru wis wiwit mlebu ing ayanging Gethsemane, ana ‘padudon ana ing antarané wong-wong mau, sapa ing antarané wong-wong mau kang kudu dianggep paling gedhé.’ Lukas 22:24. Pangwasané kebak déning dhampar, makutha, lan kamulyan, déné ana ing sangarepé dhéwé wus gumelar wirang lan sangsara ing taman, balé pangadilan, lan salibing Kalvari. Gumunggunging ati lan ngelaking kamulyan kadonyan iku kang nuntun wong-wong mau supaya nggegem kanthi rosa marang piwulang palsu ing jamane, sarta nglalèkaké pangandikané Juruwilujeng kang nuduhaké sipat sejatiné Kratoné, lan nunjuk marang sangsara lan pejahé Panjenengané. Lan kaluputan-kaluputan iki nuwuhaké pacoban—landhep nanging prelu—kang diparengaké supaya dadi pambeneré. Sanadyan para murid wus klèru mangertèni tegesing pawartané, lan gagal nyumurupi pangajab-pangajabé, nanging wong-wong mau wus martakaké pepènget kang diparingaké Gusti Allah marang wong-wong mau, lan Pangéran bakal maringi ganjaran marang pracayané sarta ngurmati katrimané. Marang wong-wong mau bakal dipasrahaké pakaryan kanggo ngumandhangaké marang sakehing bangsa Injil kamulyan bab Pangérané kang wus wungu. Kanggo nyawisaké wong-wong mau tumrap pakaryan iki, pengalaman kang miturut panemuné pait banget mau diparengaké kelakon.” *The Great Controversy*, 347, 348.

Ing kitab Wahyu, “budi kang nduwèni kawicaksanan” ngetang “cacahing manungsa”, lan mangreti yèn “manungsa” iku uga karajan kaping woluh, yaiku kang asalé saka pitu mau. “Manungsa duraka” iku sirahing karajan kaping woluh kang mrentah para ratu lan para sudagar ing bumi, kang digandhèngi déning pitu pasamuwan supaya luput saka cacad panganiaya, lan kang lenggah ana ing sadhuwuring akèh banyu.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Banyu kang kokdeleng, ing ngendi si sundel iku lungguh, iku para bangsa, lan wong akèh, lan para umat, lan basa-basa.” Wahyu 17:15.

“wong dosa” mréntah nguwasani donya pulitik, moneter, agama, lan sipil, sarta kabèh manungsa, kajaba wong-wong kang wis olèh kamenangan ngungkuli kéwan iku, lan reca-gambarané, tandhané, lan cacahé asmane.

Lan aku weruh kaya segara kaca kacampuran geni; lan wong-wong kang wus oleh kamenangan ngungkuli kéwan iku, lan ngungkuli reca-gawéné, lan ngungkuli tandha-gawéné, lan ngungkuli cacahé asmane, padha ngadeg ana ing sandhuwuring segara kaca iku, padha nyekel clempungé Allah. Lan padha ngidungaké kidungé Musa, abdiné Allah, lan kidungé Sang Cempe, mangkéné: Agung lan nggumunaké iku pakaryan-paduka, dhuh Pangéran Allah Kang Mahakwasa; adil lan satuhu iku dalan-paduka, dhuh Ratuning para suci. Wahyu 15:2, 3.

Wong-wong “wicaksana” sing mangertosi “tambaning kawruh,” nalika Wahyu Yesus Kristus kabikak segelé, yaiku wong-wong sing duwe “pangerten” lan “ngetung cacahé kéwan mau: awit iku cacahé manungsa; lan cacahé nem atus sawidak nem.” “Pangerten” iku nggambarake sapérangan saka proses panggodhèkan telung tataran sing tansah kelakon nalika Yesus mbikak segelé sawijining ramalan. Mulané dicathet manawa wong-wong mau “wis oleh kamenangan ngungkuli” “cacahé asmane.”

Nampa kamenangan iku ateges lulus saka sawijining ujian, lan wong-wong sing “wicaksana” lan “mangertos” oleh kamenangan sing gegandhengan karo angka 666, lan ayat iku uga nandhesake manawa ana wolung karajan, lan yen karajan kaping wolu iku asalé saka pitu. “Rahasia” iku dipralambangaké ing Daniel pasal loro, amarga pandongané Daniel yaiku supaya mangertos “rahasia” iku. Wahyu manawa ana wolung karajan, lan karajan kaping wolu iku asalé saka pitu, lan yèn angka karajan iku yaiku 666, iku dadi rahasia sing digambaraké dipikoleh Daniel lumantar pandongané, lan Daniel nggambaraké wong-wong “wicaksana” kagungané Allah ing dina-dina wekasan.

Daniel nglambangaké para “wicaksana” ing dina-dina pungkasan sing marang wong-wong mau rahasia Daniel loro kabukak, lan rahasia iku yaiku wahyu yèn rujukan pungkasan lan kapisan tumrap karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci iku ana wolung karajan ing reca mau. Wahyu iku njunjung pangerten Millerite babagan Daniel bab loro, nanging sumunar sapuluh ping luwih padhang, sawisé iku diakoni. Kamulyané, amarga sapuluh ping luwih padhang, nglambangaké sawijining ujian sing dipikantik kamenangan déning para “wicaksana”, amarga karajan kaping wolu sing asalé saka pitu iku, uga karajan kaping nem sing minangka satunggaling persatuan rangkep telu saka naga, kéwan buas, lan nabi palsu. Mulané, naga, kéwan buas, lan nabi palsu iku kabèh minangka karajan kaping nem, lan bebarengan nggambaraké 666.

Nebukadnezar diuji lumantar wahyu ing Daniel pasal loro, lan panjenengané gagal ing pangadilan mau. Ing Daniel loro, Daniel nglambangaké para “wicaksana” kang kasil ngliwati pangadilan bab rahasia reca iku. Nebukadnezar ing pasal telu nglambangaké wong duraka kang gagal ing pangadilan kang padha iku. Nebukadnezar, minangka ratu kapisan saka karajan kapisan, nglambangaké ratu pungkasan saka karajan pungkasan. Mulané panjenengané nglambangaké “manungsa dosa,” yaiku manungsa ing ramalan kang dicekel

déning pitu pasamuwan. Manungsa katitahaké ing dina kaping nem, mulané angka nem iku angka tumrapping umat manungsa. Cacahé Nebukadnezar iku nem. Nebukadnezar gagal ing pangadilan angka 666, lan nglambangaké wong duraka ing dina-dina pungkasan. Minangka pralambang tumrap manungsa dosa, cacahé iku nem.

Raja Nebukadnésar yasa sawijining reca emas, dhuwuré sewidak hasta lan ambané nem hasta; banjur diadegaké ing tanah rata Dura, ing wilayah propinsi Babil. Daniel 3:1.

Patung emas iku dhuwuré sewidak hasta lan ambané nem hasta, sarta digawé déning Nebukadnésar, kang wilangané nem. Patung iku diadegaké minangka pambrontakan marang pepadhanging patung ing pasal loro, lan katrangan telu-lapisé bab patung iku, nalika panjenengan mangertèni yèn wilangané Nebukadnésar iku nem, padha karo nem, nem, nem.

Panaliten iki bakal kita terusaké ing artikel sabanjuré.

“Pikiran kanggo netepaké karajan lan sawijining dinasti kang bakal lestari ing salawas-lawase, banget narik kawigatèn sang panguwasa agung, ing ngarsané lengené para bangsa ing bumi ora bisa ngadeg. Kanthi semangat kang lair saka ambisi tanpa wates lan kasombongan kang mentingaké dhiri, dhèwèké banjur rembugan karo para wong wicaksanané bab carané supaya prakara iku bisa kalakon. Amarga lali marang panyedhiyaning panguwasa Ilahi kang nggumunaké gegayutan karo impen bab reca gedhé iku; lali uga yèn Gusti Allahé Israèl lumantar abdiné Daniel wus njlentrehaké kanthi cetha tegesé reca iku, lan yèn gegayutan karo katrangan iki para wong gedhé ing karajan wis kapitulungan saka pati kang ngisin-isini; lali marang samubarang kabèh kajaba pepénginané kanggo netepaké kakuwasan lan kaluhurané dhéwé, sang raja lan para penasehat nagarané mutusaké yèn kanthi sakèhing cara kang bisa ditindakaké, padha bakal ngupaya ngluhuraké Babil minangka kang paling unggul, lan pantès nampa kasetyan saka jagad kabèh.

“Gambaran simbolis kang lumantar iku Allah wis nglairaké marang sang ratu lan marang umat kersané tumrap bangsa-bangsa ing bumi, saiki arep digawé dadi sarana kanggo ngluhuraké kakuwasan manungsa. Tafsiré Daniel bakal ditampik lan dilalèkaké; kayektèn bakal disalahtegesi lan disalahgunakaké. Simbol kang katetepaké déning Swarga kanggo mbikak marang pikiraning manungsa prakara-prakara wigati kang bakal kelakon ing tembé, bakal digunakaké kanggo ngalang-alangi panyebaran kawruh kang dikersakaké Allah supaya ditampa déning donya. Mangkono, lumantar reka-dayané para wong ambisius, Iblis ngupaya nggagalkaké karsaning Ilahi tumrap umat manungsa. Mungsuhing manungsa ngerti yèn kayektèn kang ora kacampuran kaluputan iku sawijining daya kang kuwasa kanggo nylametaké; nanging manawa dipigunakaké kanggo ngluhuraké awaké dhéwé lan ndhukung rancanganing manungsa, kayektèn iku malih dadi daya tumrap piala.”

“Saka pamedharane kasugihaning bandha kang melimpah, Nebukadnésar ndhawuhaké supaya digawé arca emas kang gedhé, kang ing ciri-ciri umumé padha karo apa sing wis katon ana ing sesanti, kajaba mung ing satunggal prakara, yaiku bahan kang kanggo nyusun arca mau. Wong Khaldéa, kang wis kulina marang pepethaning déwa-déwané

kapir kang mewah lan agung, durung tau sadurungé gawé apa waé kang nganti kaya mangkéné nggumunaké lan mulya kaya reca kang padhang sumunar iki, dhuwuré nem puluh hasta lan ambané enem hasta. Lan ora nggumunaké manawa ing nagara kang pangibadah marang brahala nyebar kanthi umum, arca kang éndah lan tanpa tandhing regané ana ing dhataran Dura, kang nglambangaké kamulyaning Babil lan kaluhuran sarta kakuwatané, kasucèkaké dadi sesembahan. Mulané prakara iku banjur dipatrapaké, lan metu dhawuh manawa ing dina pentasbihané kabèh wong kudu ndudukaké kasetyan kang paling dhuwur marang kakuwatan Babil kanthi sujud ana ing ngarepé arca mau.” Prophets and Kings, 504, 505.